

De unge prestenes tilpasning til presteembetet

I begynnelsen av året ble det holdt en studieuke for prester i Castello di Urio (Como, Italia), som dette året hadde som tema ”De unge prestenes tilpasning til presteembetet: rikdommen i møtet mellom gamle og nye generasjoner”.

05.05.2012

I flere tiår har den nye generasjonen presters tilpasning til presteembetet

fått stadig større oppmerksomhet: de første årene i en prests liv er sårbare og krever en spesiell oppmerksomhet fra biskopene og deres medarbeidere.

Forskjellene mellom egne idealer og virkeligheten i det konkrete pastorale arbeidet, mellom eget selvbilde og den kapasitet man virkelig har, gjør at disse første årene blir en besværlig tid for de unge prestene, men den kan bli en tid med nåde hvis de med den hellige Paulus konfronteres med den ”i svakhet og med stor frykt og beven”, overfor et mysterium som er større enn dem og som likevel er betrodd i deres hender.

Det tilsynelatende alternativet mellom passiv tilpasning og strenghet ved avgjørelser i det pastorale liv overvinnes når man slutter seg til en vei i Kirken, når man kan lese og tolke historien til det

felleskap man er kalt til å tjene: med *et lydig hjerte*, som evner å forsvare seg mot selvdyrkelse og falsk selvstendighet, som ser bort fra båndene til ens eget fellesskap, presteskapet.

Overfor en stor gruppe prester fra forskjellige bispedømmer belyste derfor f. Antonio Torresin, medarbeider i utdannelsen av unge prester i bispedømmet Milano, på en grundig måte de viktigste kjennetegnene i begynnelsen av presteembetet.

De modne prestene hjelper de yngre i et oppriktig forbund mellom generasjonene ved at de med en faderlig ånd – ikke som formyndere – som heller enn å kritisere de uunngåelige svakhetene, konstruktivt kan ta imot og sette pris på innslaget av ny og annerledes følsomhet ved å erkjenne den kompletterende rikdom i en ånd av

sann ”katolisitet”. De erfarne prestene er fremfor alt kalt til å være et vitnesbyrd for de unge om alltid å vende tilbake til prestedømmets dype kilder: det *personlige* forholdet til Ordet og evnen til å knytte seg til nådens virksomhet.

Beniamino Pizziol, biskop av Vicenza, har ved å forklare denne tiden som en overgang til en ny epoke og en strevsom tid, men som likevel skaper nytt liv, konsentrert seg om relasjonene mellom prestene og deres egen biskop og om den oppmerksomhet biskopene er kalt til å gi prestene i deres eget bispedømme, spesielt de yngre. Han har funnet kjennetegnene ved forholdet som de eldre prestene er kalt til å etablere med de yngre: å ta imot dem med tillit, slik hver enkelt er, uten fordommer eller forutfattede meninger, ved å gjenkjenne en oppfordring til å personlig fornye seg i møtet med dem, og sette dem

grundig inn i det pastorale arbeidets ulike oppgaver. Samarbeid mellom generasjoner hører til prestens identitet som *relasjonenes mann*, relasjoner som først og fremst utvikles innen et autentisk prestelig brorskap.

Studieukene for prester i Castello di Urio, som nå har blitt en flere tiår lang tradisjon, vil ved hjelp av gjesteforelesere og utveksling av erfaringer mellom deltakerne gi verdifull hjelp til prestenes åndelige, pastorale og menneskelige vekst.

De organiseres av *Iniziative Culturali Sacerdotali*, en forening som har oppstått som et felles prosjekt mellom prester i prelaturet Opus Dei og fra noen italienske bispedømmer med hensikt å arrangere møter for studier og pastoral aktualisering, gi anledning til prestelig brorskap og kurs i spiritualteologi for sekularprester.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://dev.opusdei.org/nb-no/article/de-unge-prestenes-tilpasning-til-presteembetet/> (05.08.2025)